

Από τον πόνο στην Ανάσταση

[/ Ορθόδοξη πίστη](#)

«Πολλάι αι θλίψεις των δικαίων» και όχι μόνο. Δοκιμασίες κραυγαλέες και δοκιμασίες μυστικές, άγνωστες στους γύρω μας. Πόνος ψυχικός, πιο δυνατός από το σωματικό. Μοναξιά και απόγνωση. Πορεία «εν μέσω σκιάς θανάτου»: Έτσι παρουσιάζεται η ζωή, αν δούμε μόνο τις ασέληνες της νύκτες.

Πού είναι ο Θεός; Γιατί δεν επεμβαίνει να βοηθήσει τον άνθρωπο; Γιατί σιωπά στη «σιωπηλή κραυγή του»; Πού είναι η αγάπη και η δύναμή Του; Γιατί αφήνει το κακό να κυριαρχεί; Έτσι παρουσιάζεται να στέκεται απέναντί Του ο πονεμένος άνθρωπος.

Ωστόσο, το ταπεινό φρόνημα αναγνωρίζει τις όποιες δοκιμασίες ως αναπόφευκτα φάρμακα που σιγά και σταθερά απεργάζονται τη θεραπεία από τα κρυφά και φανερά πάθη. Αυτά δηλαδή που κυριαρχούν την ψυχή και δεν την αφήνουν να χαρεί τη σχέση, την όντως ζωή.

Το ταπεινό φρόνημα δεν ρίχνει στους άλλους το φταίξιμο για τα κακά που συμβαίνουν σε μας ή στους γύρω μας. Δεν γνωρίζει ένα Θεό σκληρό και εκδικητή. Ούτε θέλει να Τον καλουπώσει σε συμπεριφορές που παραπέμπουν σε κομματάρχες

που εξυπηρετούν τα συμφέροντα των οπαδών προς ίδιον όφελος.

Είναι αλήθεια πως στις δοκιμασίες δοκιμάζεται η υπομονή, η αντοχή, η πίστη, η γνησιότητά μας. Αποκαλύπτεται στον εαυτό μας το βαθύτερο είναι μας και κατανοούμε το κίβδηλο και το γνήσιο που κρύβονται μέσα μας.

Δεν έχει σημασία τι γνώμη έχουν οι άλλοι για μας, γι' αυτό δεν χρειάζεται να δείξουμε στους άλλους ποιοι πραγματικά είμαστε ή πόσο ασθενείς είμαστε. Σημασία έχει να ζήσουμε με γνησιότητα και ειλικρίνεια.

Τελικά ο πόνος και η κάθε μορφή δοκιμασίας μάς βοηθούν γι' αυτό τον τρόπο ζωής που, σίγουρα, μας αναπαύει γιατί υπάρχει η ελευθερία και η απεξάρτηση από την κενοδοξία που στηρίζεται στην επιθυμία οι άλλοι να μας δοξάζουν και να μας επαινούν.

Ό,τι και να διαβάσουμε ή ν' ακούσουμε για τη ζωή, αν δεν τη ζήσουμε δεν κατανοούμε την ομορφιά της. Έτσι η ίδια η ζωή, με τον απρόσμενο πόνο και τις δοκιμασίες της, αφαιρεί τις ψευδαισθήσεις, τις προσκολλήσεις, τις αναπηρίες και τους εγωισμούς και μας χαρίζει την όντως Ζωή της ταπείνωσης, της αγάπης, της χαράς, της κοινωνίας των προσώπων. Σε όσους, βέβαια, θέλουν να διακρίνουν το λόγο των γενομένων και ν' αφήσουν το λογικό και την έπαρση που πλέκουν αντί να λύνουν το αίνιγμα του πόνου.

Ο Θεός των Χριστιανών, ο Θεός των πατέρων μας, πέρασε τον ψυχικό και σωματικό πόνο και οδηγήθηκε στην Ανάσταση. Δεν είναι σίγουρο ότι όποιοι βαδίσουν την οδόν Του, με συνέπεια και εμπιστοσύνη, θα φτάσουν και αυτοί, μέσα από το δικό τους πόνο, στη δική τους ανάσταση;

π. Ανδρέα Αγαθοκλέους

Πηγή: isagiastriados.com